

Hồi Thứ Năm Mười

LONG HÀNH PHONG VÂN CHẤN THIÊN OAI

“**T**hiên thích chùy” chớp nhoáng liên tiếp bảy lần sạt qua đỉnh đầu Hạng Chân, Đoạn Kiều quát to:

– Hãy phóng hỏa thiêu cho bọn chúng chui ra, để bọn chó má này chết chung một lũ.

Hàng loạt chưởng kinh xô tới, Đoạn Kiều vội chống đỡ. Lão nhân râu đỏ lao nhanh tới vung kiếm tấn công và lạnh lùng nói:

– Hạng Chân, người chịu chết đi thôi.

Đồng thời, Đỗ Nguyên cũng chớp nhoáng tung ta hai mươi hai chưởng song chưởng chưởng nào là đánh trúng mục tiêu mà chỉ giáng xuống mặt đất âm âm, cát đá tung bay mù mịt.

Hạng Chân vụt quay người lại, ba đối thủ lập tức giạt mình kinh hãi. Lúc này mặt chàng bỗng trở nên màu xanh tím trông thật ghê rợn.

“Xích Nhan Thiết Tỷ” Đoạn Kiều hét vang, lại lao bổ tới quát:

– Hạng Chân, để xem lão phu có ngán “Tử Tà Chưởng” của người không cho biết!

Ba tiếng “Tử Tà Chưởng” lập tức khiến lão nhân râu đỏ và “Song Tụ Triền Hồn” Đỗ Nguyên giạt nảy mình. Họ rất hiểu sự lợi hại của “Tử Tà Chưởng”, đó là một loại chưởng lực dồn hết tinh lực toàn thân rắn như sắt thép không vật gì chịu nổi.

Ngay khi Đoạn Kiều vừa lao tới, Hạng Chân cũng buông tiếng cười vang và lao tới nghênh đón. Chỉ thấy song chưởng chàng nhanh như chớp chia thành mười sáu phương vị cùng lúc ập xuống.

“Song Tụ Triền Hồn” Đỗ Nguyên và lão nhân râu đỏ cũng quát tháo liên hồi, từ hai bên tấn công tới tấp.

Giờ đây Hạng Chân chỉ còn hai con đường để đi. Một là từ bỏ cơ hội tiếp xúc thẳng thừng với Đoạn Kiều ở phía chính diện, lập tức lách ra. Hai là vẫn giữ nguyên thế công, chọi thẳng với Đoạn Kiều, song như vậy là phải hứng chịu đòn tấn công ở hai bên.

Hạng Chân nhanh chóng quyết định, chàng cần phải tốc chiến tốc quyết, kéo dài thời gian chừng nào thì càng nguy hiểm chừng ấy, đành phải liều thôi.

Hạng Chân cắn răng vụt xoay người, “Nhuyễn đới kiếm” của Đỗ Nguyên bên tay trái hệt hăng, bên tay phải xẹt qua vai Hạng Chân, “Soạt” một tiếng mang theo

một vết máu tươi và trường kiếm của lão nhân râu đỏ cũng xuyên vào bắp chân Hạng Chân, lưỡi kiếm vung lên bần bật...

Cùng trong lúc ấy, ngọn “Thiên thích chùy” của Đoạn Kiều quét qua mũi Hạng Chân chỉ trong đường tơ kẽ tóc. Thế là cơ hội mà Hạng Chân mong muốn đã đến, hữu chưởng chớp nhoáng vung lên... “Bình” một tiếng khô khan, thân hình cao to của Đoạn Kiều đã văng bay xa ra hơn trượng và gần như trong cùng một lúc, tả chưởng của Hạng Chân cũng đã lướt qua cổ lão nhân râu đỏ.

Hạng Chân tạt sang bên năm bước và xoay người đối diện với “Song Tụ Triền Hồn” Đỗ Nguyên, đằng kia “Xích Nhan Thiết Tỷ” Đoạn Kiều đã rơi phịch xuống đất, lão nhân râu đỏ cũng toàn thân co giật ngã úp xuống, hai chân đập loạn xạ, hai tay bụm chặt lấy yết hầu, máu từ mười kẽ tay tuôn ra xối xả.

Thanh “Tước thiết kiếm” hãy còn cắm vào bắp chân Hạng Chân. Chàng đưa mắt lạnh lùng nhìn Đỗ Nguyên mày mặt tái nhợt và hoi thở gấp rút. Chàng nhếch môi cười, bỗng tung chân lên “Vù” một tiếng, thanh “Tước thiết kiếm” đã bay nhanh đi, cắm phập vào ngực một gã áo da, và sức mạnh còn đẩy y bật lùi đến chín bước rồi mới rú lên một tiếng thảm khóc, ngã ngửa ra đất chết ngay tức khắc.

Hạng Chân hé môi cười, lộ ra hai hàm răng trắng phau như lời dã thú ra oai trước lúc vồ mồi. Ánh mắt sắc lạnh nhìn xung quanh... lập tức bọn thủ hạ Như Ý Phủ kinh hãi không tự chủ được, từng bước thoái lui...

Bên cạnh hòn giả sơn chẳng rõ tự bao giờ đã chất đầy củi khô và tưới dầu hỏa lên trên, song bọn thủ hạ của Như Ý Phủ thấy đều thần thờ như kẻ mất hồn, đứng thừ ra như phỗng đá, thậm chí quên mất cả lão nhân râu đỏ đang quần quai rên la dưới đất.

Hạng Chân cất giọng đanh lạnh:

– Đỗ Nguyên, giờ chỉ còn lại mỗi mình ngươi. Hãy xông vào đi, Hạng mỗ đang đợi đây.

Đoạn mỉm cười lớn tiếng nói:

– Lê Đông, Lỗ Hào, bây giờ ra đây được rồi.

Chàng vừa dứt tiếng, phía cổng chính Như Ý Phủ bỗng có tiếng la hét ầm ĩ, rồi thì làn sóng người đổ xô ồ ạt xông vào. Hạng Chân liếc mắt nhìn, thì ra là bọn tàn binh của phe Như Ý Phủ.

Ngay khi ấy, từ phía Đại Hà Trấn cũng vọng đến từng hồi tiếng nổ rền rĩ. Ánh lửa rực trời, mặt đất rung chuyển, khói đen ngùn ngụt bốc lên đến tận mây xanh.

Tiếng nổ ấy ở rất gần, như chẳng còn cách Như Ý Phủ bao xa nữa, có lẽ bọn địch đã cho nổ tất cả hỏa dược mai phục rồi.

Hạng Chân trầm thờ dài, một mặt chàng lo lắng cho những dũng sĩ Vô Song Phai đang thao chiến với bọn địch, mặt khác bọn địch cho nổ hỏa dược chẳng rõ có hy sinh toàn bộ binh mã của cả hai phía hay không?

“Bùng” một tiếng, tảng đá giả sơn bị đánh vỡ nát. Trong tiếng kêu thảng thốt, hai bóng người lực lưỡng phóng ra như mãnh hổ, một sợi ánh bạc rít gió vụt vù, ba gã áo da lập tức ngã gục.

Ngọn côn hành giả thô nặng vung tút trong tiếng kim khí chạm nhau chát chúa, tuy ngọn quý đầu đao bị đánh văng tứ tán, mấy gã áo da trong tiếng thét đau đớn liên hồi,

cầm lấy hộ khẩu nứt toác loạng choạng thoái lui.

Lê Đông cùng Lỗ Hào tả xung hữu đột, hai mắt trợn phừng, hung tợn như sát tinh giáng thế, thật là khủng khiếp.

Hạng Chân buông tiếng cười khẩy, thân hình nhấp nhoáng, năm gã áo da liền ngã ngửa ra đất, nơi vết hầu máu phún ra xối xả.

“Song Tụ Thiên Hồn” Đỗ Nguyên buông tiếng quát vang, vung động “Nhuyễn Đới Kiếm” nhanh như chớp tấn công Hạng Chân.

Hạng Chân buông tiếng cười gằn:

– Đỗ Nguyên, lẽ ra phải như vậy từ sớm rồi.

Hạng Chân tung mình, mười chính chưởng phóng về phía Đỗ Nguyên, đồng thời hai chân đạp mạnh ra sau. Hai gã áo da vừa vung đao bổ tới liền bị đá văng bay đi.

Bọn Như Ý Phủ tuy bề ngoài trông như là vây đánh nhóm Hạng Chân ba người song thật ra trong lòng họ ai nấy đều kinh hồn đởm phách, đã gần như hoàn toàn bị đối phương chế ngự.

Ngay khi cuộc chiến đang ác liệt, bỗng có năm bóng người từ phía cổng chính Như Ý Phủ lao nhanh đến, thoáng chốc đã đến gần...

Hạng Chân liếc mắt nhìn, trong năm người ấy chàng có biết ba. Đó là Hàn Mạc Song Thứu của Đại Đao Giáo. Hai người áo xám một mập lùn và đầu to tay dài, một mặt mày đen đúa, mũi gãy miệng to hết sức xấu xí. Người còn lại chính là “La Sát Tử” Nghiêm Tiệp.

Trong năm người chỉ trừ Nghiêm Tiệp là còn y phục chỉnh tề, bốn người kia thấy đều máu me đầy mình, đầu óc rối bời, mặt mày lem luốc, dáng vẻ mệt mỏi lẫn lo âu.

Vừa thấy viện binh đến nơi, Đỗ Nguyên lập tức phấn chấn tinh thần, vừa cố sức cầm cự vừa hỗn hển lớn tiếng nói:

– Các vị đến thật đúng lúc... bọn gian tặc đã đại náo bốn phủ... đang ở tại đây...

“La Sát Nữ” Nghiêm Tiệp vừa định xông vào trợ chiến, bỗng đứng sững lại, mắt chòng chọc nhìn vào Hạng Chân, cơ hồ không dám tin vào mắt mình nữa.

Bốn người kia vừa tủa ra, thấy vậy liền giật mình sửng sốt, người mặt đen tay

cầm “Thất hoàn đoan” vội thấp giọng hỏi:

– Nghiêm cô nương làm sao thế này?

Nghiêm Tiệp thoáng giật mình, buột miệng nói:

– Hắn là Ngô Nhị!

Hàn Mặc Song Thửu ngẩn người, song liền tức cũng buông tiếng cười khẩy, người mập lùn chú mắt nhìn Hạng Chân, đoan chậm rãi nói:

– Nghiêm cô nương lầm rồi, hắn chính là “Hoàng Long” Hạng Chân.

Nghiêm Tiệp lập tức mặt mày trắng bệch, mồ hôi vả ra như tắm, người chao đảo như kẻ bệnh nặng, lẩm bẩm:

– Không phải Ngô Nhị ư? Là Hoàng Long ư? Đúng rồi... hắn chính là Hoàng Long. Nghiêm Tiệp đã từng gặp hắn tại Bão Hồ Trang... hắn quả đúng là Hoàng Long.

Hạng Chân vung chưởng đẩy lui Đỗ Nguyên ba bước, cười to nói:

– Nghiêm cô nương vẫn mạnh chứ? Tiểu sinh Ngô Nhị xin kính chào.

Nghiêm Tiệp toàn thân run rẩy, mặt tái nhợt hơn, cất giọng căm hờn run run nói:

– Hạng Chân... người thật hèn hạ... thật bỉ ổi... thật vô sỉ.

Hạng Chân buông tiếng cười vang, cao giọng nói:

– Nghiêm cô nương, chúng ta là kẻ địch đối lập nhau, hai nước giao tranh, binh bất yếm trá, đúng chẳng?

Nghiêm Tiệp tức tối cơ hồ ngất xỉu, nghiến răng nói:

– Chính người đã sát hại Mai Nhụy cô nương phải không?

Hạng Chân chưa kịp trả lời, từ ngoài Như Ý Phủ đã tới tấp bay vào những quả đạn đen tròn, tiếp theo đó là tiếng nổ long trời lở đất vang lên liên hồi, khói lửa ngút trời.

o O o